

СЕКЦІЯ 12: СУСПІЛЬНІ НА УКИ

Обжелянська Настасія Валеріївна,

курсант Інституту кримінально-виконавчої служби *Науковий керівник:*
кандидат політичних наук, старший викладач кафедри соціально -
гуманітарних дисциплін Інституту кримінально - виконавчої служби
Косьмій О.М.

КОНСЮМЕРИЗМ ЯК ЧИННИК ЗЛОЧИННОСТІ

Сьогоденне суспільство часто характеризується як суспільство масового споживання, така назва свідчить, що споживання стало відігравати надзвичайно важливу роль.

Консюмеризм як історичне явище - характеристика феномену споживання. Ми живемо в епоху глобалізації економіки, капіталу, інформаційних систем. Він є рухом громадян і організацій за розширення прав споживачів, забезпечення якості товарів (послуг) і чесної реклами. Постає гостра потреба в науковому осмисленні проблем становлення вітчизняного консюмеризму, формування ціннісних установок у громадян на організацію структур захисту своїх споживчих інтересів.

Актуальність теми зумовлена специфікою розвитку сучасного суспільства, визначальною рисою якого постає тотальне споживацтво - консюмеризм.

Аналіз публікацій і досліджень свідчить про значний інтерес науковців до вирішення розглянутої проблеми. Питання впливу консюмеризму на суспільство в різноманітних аспектах, розглядалися у роботах Ф. Котлера, П. Друкера, Дж. Хірста, Л. Розенберга, Дж. Гобсона, В. Мандибури, О. Язвінської, С. Герасимова та ін. Проте недостатньо вивченим залишається вплив консюмеризму на злочинність, тому метою даного наукового пошуку виступає аналіз консюмеризму як чинника злочинності.

Варто зазначити, що консюмеризм є системним явищем. Систему консюмеризму визначено як сукупність взаємопов'язаних елементів, якими виступають інститути консюмеризму, норми захисту прав споживачів, споживчі традиції, ідеологія, свідомість, погляди, культура тощо. Відповідно, елементами системи консюмеризму є: інституційна підсистема, яка визначає суб'єктний склад та організаційну структуру консюмеризму; нормативна - сукупність правових норм, що регулюють сферу захисту прав споживачів; ідеологічна - споживча ідеологія, свідомість, культура, довіра, погляди, традиції споживання та неписані правила поведінки, що склалися у суспільстві;

комунікативна - сукупність інтегративних зв'язків між елементами системи консюмеризму.

Створивши надприродний світ, людина виявляє в собі вражаючий синдром руйнування (і не лише навколишнього світу, а й себе самої). Вона виростила в собі технізованого індивіда «людину-машину», яка відлучена від органіки та почуттів. Консюмеризм є загальновідомим і невтішним наслідком розвитку індустріально -ринкової цивілізації і платою за нього є деградація людини як істоти з вищими моральними цінностями.

В історичному аспекті складається така ситуація, що поряд з розвитком суспільства розвивалась його протилежна сторона — злочинність, про яку немало написано праць. З одного боку, злочинність релятивна і конвенціональна, оскільки є продуктом соціального конструювання. З іншого боку, вона частина соціальної реальності, оскільки проявляється в поведінкових практиках, які відбуваються в соціальному оточенні, детерміновані культурними, економічними, політичними, технологічними та іншими факторами. Я. І. Гілінський з соціологічної позиції визначає злочинність як «відносно поширене (масове), статистично стійке соціальне явище, різновид (одна з форм) девіантності, яка визначається законодавцем в кримінальному законі».

Злочинність, як слушно зазначається у багатьох літературних джерелах, є побічним продуктом цивілізації, щоб пояснити її природу, необхідно мати уявлення як безпосередньо про поведінку людини, так і про сили, що підтримують порядок у суспільстві.

Протягом тривалого часу представники соціальних наук підтримували думку про те, що злочинність є нормальною функцією суспільства. Зокрема, Ф. Таненбаум ще у 1943 р. зазначав, що злочинність вічна як суспільство і чим складнішим воно стає, тим важче у ньому індивідові і тим частіше його зриви. Дуже велика кількість санкцій і законів, яких потрібно дотримуватися, лише збільшують зло.

Масове споживання товарів і послуг в постіндустріальному світі породило повсякденну філософію консюмеризму як систему домінуючих ідей і цінностей споживчої поведінки. Однак ці зміни сформували не тільки нові цінності та норми споживання, але релятивізували і транспонували деякі цінності індустріальної епохи. У «суспільстві споживання» стало вітатися те, що засуджувалося в пору індустріального капіталізму, відбулася певна нормалізація девіантності. Суспільство деградує, усе зводиться до задоволення елементарних фізіологічних потреб і забувається про вищі моральні у духовні цінності. Консюмеризм в цьому випадку можна назвати кризою духовності сучасного суспільства. Тому враховуючи

легкодоступність всіх товарів на сучасному ринку, підприємці самі підштовхують людей до вчинення злочинів.

У підсумку можна сказати, що ми самі забуваємо про те, що реальним виходом із ситуації гіперспоживання є передусім індивідуальне переосмислення власного ставлення до споживацтва. Зрозуміло, що виробники й рекламники не відмовляться тиражувати товари, збільшувати їх обсяги та просувати їх на ринках. Єдиним, хто може зламати, змінити і трансформувати ситуацію - сам споживач. Лише йому вирішувати питання про рівень своєї культури, що нині означає рівень, частоту, інтенсивність споживання. Тільки людина, яка прагне зберегти свою індивідуальність, спроможна якщо не відмовитися від тотального гіперспоживання, то, принаймні, обмежити його.

Братель Сергій Григорович,

кандидат юридичних наук, доцент, начальник кафедри адміністративної діяльності НАВС

ОЗНАКИ АДМІНІСТРАТИВНИХ ПРОЦЕДУР

Сьогодні існує багато тлумачень поняття «процедура». В найзагальнішому вигляді процедуру розуміють як певні віхи, від яких і до яких здійснюється розвиток явища, його прогрес або регрес. Хоча ці віхи розташовані на часовому відтинку, процедура не є явищем, наділеним часовою динамікою, їй властива дискретність (переривчастість, роздробленість) руху від одного явища до іншого.

Ознаками адміністративних процедур є: застосування в публічній сфері; регулювання порядку здійснення правозастосовальної діяльності; охоплення управлінської діяльності позитивної спрямованості; встановлення визначеного порядку здійснення певних дій; особливий суб'єктний склад; закріплення адміністративно- процесуальними нормами.

Завдяки адміністративним процедурам управлінська діяльність публічної адміністрації набуває правової форми для забезпечення чіткого функціонування суб'єктів управління. Адміністративні процедури регулюють як вну трішні (організаційні) прояви повноважень органів публічної влади, так і зовнішні прояви повноважень цих органів (прийняття рішень відносно індивідуальних справ для реалізації прав і законних інтересів приватних осіб).

Застосування права є владною організуючою діяльністю компетентних органів і осіб, що забезпечують реалізацію юридичних норм у конкретних випадках. Застосування права необхідне, коли потрібно врахувати конкретні обставини, які вимагають встановлення та контролю. Застосування права є важливою стороною діяльності